

T.C.
MEB
ÖZEL BEYAZ İNCİ
ÖZEL EĞİTİM VE REHABİLİTASYON MERKEZİ

"engelleri birlikte aşalım..."

- Zihinsel Engelli Bireyler
- Hiperaktiviteli Bireyler
- Bedensel Engelli Bireyler
- Kaynaştırma Öğrencileri

"engelli bir insanın yaşamını "kader" olmaktan çıkarıp,
o'na yeni bir yaşam sağlamak bizim elimizde...
evet evet, birlikte bunu başarabiliriz"

Cuma Mah. Ozan Sok. No:9 (Ceza evi arkası) Soma / MANISA

Tel: 0 236 612 20 52 Faks: 0 236 612 20 57 e-mail: ozelbeyazinci@hotmail.com

Krizalit

Okul Gazetesi

Mart 2015

Yıl : 3

Sayı : 6

18 Mart Çanakkale Zaferi e Şehitler Günü

18 Mart Çanakkale Zaferi e Şehitler Günü

Okulumuz koordinatörlüğünde ve öğrencilerinden Selin Ünal ve Ali Rıza Gümüş'ün yanında Soma'daki birçok okuldan öğretmen ve öğrencilerin görev aldığı "Dönmeyi Düşünmediler" oyunu, Soma Rifat Dağdelen Anadolu Lisesi Tiyatro salonunda sahnelendi. İzleyicilerden büyük beğeni toplayan oyun daha epey sergileneceğe benziyor... Devamı sayfa 15'te...

12 Mart İstiklal Marşının Kabulü

Türk Milleti'nin zaferini, yüceliğini ve bayrağımızın kutsallığını en güzel duygularla anlatan İstiklal Marşı, yarışmaya katılan 724 şiir arasından seçilerek zamanın Milli Eğitim Bakanı..... Devamı sayfa 15'te

"Soma'da Çocuk Olmak"

Okulumuz öğrencilerinden Burcu Akbulut, Nazlıcan Eren, Sedanur Arar, Gamze Günay, Saide Öztürk, Nurcan Aslan, Ayşegül Aygün'ün de katıldığı ve Soma'nın değişik okullarından altmış sekiz öğrenciyi kapsayan kurs ile başlayan eğitim...

Devamı... Sayfa 14' te

Resim Atölyesi.

En basit tanımı ile renkler ve gölgeler kullanılarak duyguların ifade edilmesidir. İlle daha açıklayıcı bir tanım gerekiyorsa da: "Duygu ve düşüncelerin çizgi, hareket, renk ve tonlarla kâğıt, bez, mukavva, ağaç vs. yüzeyler üzerine kalem ve boyayla ifade edilme sanatıdır..."

Sayfa 7 ve 10' da

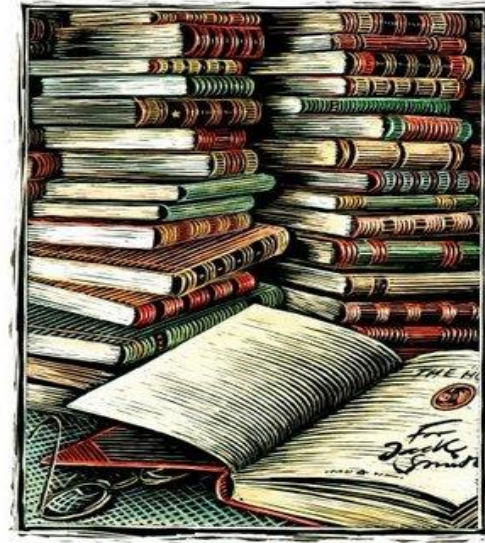

Yeni Bir Sayı...

Günler ne kadar da hızlı geçiyor. Yeni bir sayıyla zamanı yakalamaya çalışırken kendimizi bir nehrin sularını avucuna doldurmaya çalışan biri gibi hissediyoruz. Hayat gürül gürül geçiyor sağımızdan, solumuzdan. Avuçlarımızdan süzülüyor sular. Islandığımızla kalıyoruz çoğu zaman. Her birimiz kaç parçaya bölünüyoruz gün içinde: Anne, baba, öğrenci, öğretmen, işçi, memur, doktor, hemşire... "İki karpuz bir koltukta taşınmaz." sözünü boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Kucağımız karpuz dolu: Şiir, müzik, düzyazı, fotoğraf; sevinç, yorgunluk, üzüntü, başarı, başarısızlık...

"Bu sayımız dopdolu." diye cümleler olur böylesi dergilerin giriş yazılarında. Dergiye aldıklarımızın yanında bir o kadar da sayfalarımıza sığmayan yazılar oldu. Ben hem sizleri zorlama bir giriş yazısı ile sıkamamak hem de iç sayfalarda bir yazılık daha yer açabilmek için şiirimi buraya aldım.

Krizalit kelebeğe dönüşme yolunda... Yazı, görüş, öneri ve reklamları ile bizleri destekleyen herkese teşekkürler...

Çanakkale

Tokat'ta on beşliydik, koştuk geldik imdada.
Dört yandan insan aktı, yükselen o feryada.
Düşman öyle boğuldu, saldırdığı deryada.
Adımız kahramana döndü Çanakkale'de.

Biz de gençtik siz gibi, umutları yarında.
Boy verip yeşermiştik, memleket diyarında.
Dediler koşun gelin, şu yarayı sarın da...
Yerimiz hep en öndü, öndü Çanakkale'de.

O ölüm yağmurunun damlaları mermiydi.
Anne, baba, yavuklu, çoluk çocuk der miydi?
Acaba güneş doğar, o bulut gider miydi?
İçlerin cız ettiği gündü Çanakkale'de.

Ölmek nedir bilmedik, koştuk hep ileriye.
Savaşı icat eden, kor ateşte eriyeli!
Kazandık, zafer kaldı; adımızdan geriye.
Gençliğimiz mum gibi söndü Çanakkale'de.

Özlem Yıldız
06/03/2015

Okul Gazetesi Yayın Ekibi:

İmtiyaz Sahibi: Hüseyin MUTLU

Komisyon: Fatma AMAÇ (Başkan),
Özlem YILDIZ (Tasarım), Cevher
BAYRAM, Seda ELMAS, Canan
ALTUNDAŞ, Ahmet ŞENTÜRK, Hasan
POLAT, Serpil ÇOLAK, Fatma AMAÇ
(Veri Düzenleme - İnceleme)

Öğrenciler: Hatice SİNCER, Zeki
ERTÜRK, Nazlıcan EREN (Fotoğraf)

12 Mart İstiklal Marşının Kabulü

Türk Milleti'nin zaferini, yüceliğini ve bayrağımızın kutsallığını en güzel duygularla anlatan İstiklal Marşı, yarışmaya katılan 724 şiir arasından seçilerek zamanın Milli Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Tanrıöver tarafından Büyük Millet Meclisi'nde okundu. Bütün milletvekillerince büyük bir coşku ve heyecan içerisinde, iki defa ayakta dinlenen İstiklal Marşı, 21 Mart 1921 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından Milli Marş olarak kabul edildi. Ünlü bestecilerimizden Osman Zeki Üngör tarafından bestelendi.

18 Mart Çanakkale Zaferi ve Şehitler Günü

18 Mart Çanakkale Zaferi ve Şehitler Günü, okulumuz öğrencilerinin hazırlamış olduğu programla anıldı.

Notaları Konuşmak- Notaları Konuşturmak

Soma Linyit Anadolu Lisesi'nde; yazı, şiir, mektup türünde eserler üretmek çalışmalarına devam eden "Edebiyat Takımı" ikinci buluşmasını Somalı Saffet olarak tanınan Trompet Sanatçısı Saffet Tangül ile gerçekleştirdi. Soma Linyit Anadolu Lisesi tiyatro salonunda gerçekleşen etkinlik büyük ilgi gördü. Ritim ve klarnetin de eşlik ettiği dinletide öğrencilerin sorularını enstrümanı ile yanıtlamayı tercih eden Tangül, kulaklarda hoş bir seda bıraktı. Teması "Notaları Konuşmak, Notaları Konuşturmak" olan etkinlikte öğrenciler müzik ziyafeti yaşadılar. Etkinlik, katılımcılara teşekkür ve çiçek takdimi ile sona erdi.

"Soma'da Çocuk Olmak..."

Okulumuz öğrencilerinden Burcu Akbulut, Nazlıcan Eren, Sedanur Arar, Gamze Günay, Saide Öztürk, Nurcan Aslan, Ayşegül Aygün'ün de katıldığı ve Soma'nın değişik okullarından altmış sekiz öğrenciyi kapsayan kurs ile başlayan eğitim, sergilerle taçlandırılmaya devam ediyor. İlk sergi İstanbul Kadıköy Belediyesi Caddebostan Kültür Merkezi'nde açıldı. İkinci sergi ise Soma'da 21 Şubat 2015'te açıldı. Yine aynı eserler 23 Nisanda İzmir'de, 19 Mayıs'ta Eskişehir'de sergilenecek. İstanbul'da yaşayan gönüllü fotoğrafçıların ve sponsor firmaların destek verdiği çalışmada örnek başarılar gösteren öğrencilerimizi kutluyor ve yeni haberlerini bekliyoruz.

İstanbul Kadıköy Belediyesi Caddebostan Kültür Merkezi:İlk Sergi

Öğretmen ve öğrencilerimiz "Soma'da Çocuk Olmak"ın Soma'daki ikinci Sergisinde...

Rehberlik ve Psikolojik Danışma

Ne çok işim var değil mi? Anlat anlat bitmiyor. Dinle dinle bitmiyor, mu demeliyim yoksa? Tabii ki "Rehberlik" bende başlayıp bende sonuçlanan bir iş değil. Şöyle bir doğaya bak! Kutupyıldızı benden az mı iş yapmış çağlar boyu? Ya da ne bileyim? Mercan kayalıklarında göz kırpan bir deniz feneri... Onun yanmadığı bir gece kayalıklara bindirip batan bir gemiye sorun yol göstermek ne demek? Yosunludur, dilsizdir, kuytularında balıklara yuva olmuştur ama. O perişan hali bile ne çok şey anlatır kılavuzu olmamasına dair. Daha böyle nice öyküyle dolu çevremiz. Anne, baba, kardeş, arkadaş, öğretmen...

Şanslıyız ki rehberlerimizi seçmek elimizde.

İşte o tercih anında bizi bile bile uçurumlara sürükleyecek, engin denizlerde yolumuzu şaşkırtacak yanıltıcı işaretler de vardır. Hani bir kitap dolaşıyordu elden ele. "Kendi Kutup Yıldızını Bul" diye. Aslında mesele bu. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. Çünkü onun nerede olduğunu avucunun içi gibi bilen Rehberler var. Bugünün bilgisi yarının karanlıklarında yol gösterecek size. Ne demişler "Gündüz kandili hazırlamayan gece karanlığa razı demektir."

Saygının Temeli: Dinlemek

Eğer insanlarla etkili bir iletişim kurmak istiyorsanız; insanların ne istediğini, neye gereksinim duyduğunu ve ne olduklarını bilmek zorundasınız. *Onları anlamanın yolu dinlemektir.*

Dinlemek değer ve saygı ifade eder!

Başkalarının anlattıklarına ilgi göstermediğiniz her durumda, kendilerine değer vermediğiniz mesajını göndermiş olursunuz. Ama söylediklerine kulak verdiğinizde onlara saygı gösterdiğiniz, onları umursadığınız anlaşılır. Birini dinlemek ona gösterdiğiniz en üst düzeyde saygıdır. Filozof **Poul Tillich**' in dediği gibi; "Sevginin ilk görevi dinlemektir." Sabırla dinleyerek ona şöyle diyebilirsiniz. "Sen, dinlemeye değersin". Onun kendisine duyduğu değeri arttırmış olursunuz. Zira her insan "söylemeye değer bir şeyi olduğunu" düşünmekten hoşlanır.

Hakan Çabuş
Psikolojik Danışman

SON BAHAR AKŞAMLARI

Hüzünlü ve yağmurlu gecelerde
 Sonbahar akşamlarında
 Gözyaşlarının damla damla değdiği karanlıklar
 Paylaşmadığın yalnızlığın,
 Yeşermeyen umutların,
 Sonsuzluk kervanının yolcusu hayallerin,
 Terk edip gidemediğin pişmanlıkların
 Hepsinden bir iz, iz kalır insana
 Acıların en büyüğü bazen de en tatlısı
 Ulaşmak isteyip de ulaşamadığın mutluluğun...
 Hayatının son noktası olan keşkelerin olmasın.

Gecelerin bıraktığı hüzün,
 Sonbahar akşamlarında,
 Kapanıp sessiz bir odaya,
 Gecenin sessiz çığıllıkları arasında akıttığın elemelerin,
 Elemelerinin arasına bıraktığın gözyaşların
 Hepsinden bir acı, bir hatıra kalır sana.

Fatma KEPİR 12-D 166
Mart 2015

HAYATLAR VE HAYALLER

Kahvesi sarısına karışmış sıralı koridorda
 İlerliyor iki çift ayak
 Elbisesi kadar sönük ve buğulu odalar
 Ve bir kapıdan içeri giriyor korkarak
 Burnunda bir rutubet kokusu
 Duvarlar eski hatıralarla dolu

Önünde bir çalışma masası, manzaralı
 Pencere dökülecek kadar eski ve paslı
 Yerde çiçek desenli dokuma halı
 Yalnız ve tozlu bırakılmış yatak
 Bir adım attı eşikten fakat

Tahtaların gıcirtısı ürperti sonradan
 Aynadaki buğulu karartı gözlerini
 Ve masadaki defter kadar yalnızlık duydu
 Oysaki
 Aldı eline içindekini merak ederek
 Açtı hafiften, dağıldı havaya tozlar

Özenle yazılmış el yazısıyla
 Okudu hafiften başlamasıyla
 Yaşlandı gözleri titredi dudağı
 Aklına kazıdı tüm satırları
 Elleri ter içinde sıktı defteri

Kalmış tüm anılar ve yaşanmışlıklar
 Bu odada bu evde bitti hayaller
 Ayakları titreyerek çıktı odadan
 O sıcak teni sertleşip soğumadan
 Ve gözyaşları eşlik etti koridorlara

SİNEM ÖZ - 9-A
Mart 2015

KALAN

Ona güneşi hiç batmayan bir ülkeden
 Sevildiğimi söyledim.
 Gözleriyle doldurdu umutlarımı
 Serzeniş bakışlarında yokluğum vardı
 Ümitlerimi umursamayarak
 Havanın matemine baktı...
 “Sevildin mi?” dedi umarsızca
 Azaplı bakışlarımı denize daldırdım...
 Hiç sormamış gibi tekrar soracaktı;
 “Sevdin mi peki?” dedi dolmuş yaşlarıyla
 Bu sefer bakamadım
 Bana bakmayan gözlerime...
 Yüreğimden bir isim daha
 Düştü şehrimde...
 Adının harflerini ezberlemeden
 Bıraktım onu
 Yokluğumun yazıldığı caddelere
 Gezindiğim kalpleri getirdim bir uzvuma
 Sonra yokluğunda ne kadar azaldığım
 Geldi hatırıma...
 Gözlerimi azaltarak arkama baktım
 Yoktu...
 Çoktan düşmüştü yokluğumun yağdığı sokaklara...
 Ansızın yakalamak istedim
 Benden kaçan nefesini...
 Ama ayaklarımda çaresizliği vardı
 Hasretle öptüm unuttuğu gölgesini...
 Peşinden gittiğimi sanarak
 Sokaklarda yokluğunun izini sürdürdüm.
 Adımları kokmuyordu
 Ama yokluğu geliyordu hevesime yaprak yaprak...
 Ceketimdeki yokluk kalıntılarını kapıda bırakarak
 Evimsizliğe yürümeye başladım...
 Vardığımda yokluğu kokuyordu...
 Tazeydi, sadeydi, henüz gitmişti...
 Belliydi terk edişi...
 Bir çay demledim üstene...
 Dibe vardıkça azaldım
 Erdim yokluğuyla bakamadığım gözlerine...
 Son yudumdu aldığım hayattan
 Birazdan kurtulacaktım onsuzluktan
 Ama yine kalacaktım
 Çünkü hep KALAN’dım...

Berivan KAYA - 11-A

Mart 2015

ÇANAKKALE DESTANI

18 Mart dediğimizde hepimiz şehitleri anma günü olduğunu biliriz. Ancak hiç kimse Çanakkale Savaşı’nın nasıl kazanıldığını ne baba yiğitlerin zaferden zafere koştuğunu bilmez. Türklüğümüzden her zaman gurur duyarız esasında. Bu zamanlarda bir savaş çıksa yine biz tarihe kendi adımızı yazdırırız. Buna hiç şüphem yok. Fakat neden bir Çanakkale’ye gidilip şehitlerimize bir Fatiha okunmaz. Sadece “on sekiz mart” mıdır ki şehitlerimizi anma günü? Onlar bize vatanımızı bir gün mü emanet etti ki biz de onları sadece bir gün hatırlayalım? Onlar bize ebediyete kadar cennet vatanımızı armağan ettiler. Hangi hediyedir ki bu, kadar önemsenmez?

Çanakkale’ye hiç gideniniz var mı bilemem; ama gidenler bana hep Çanakkale’nin her yerinde kemiklerin, kanların olduğundan söz ediyorlar. Çanakkale Türkiye’nin en önemli kent merkezlerindendir. Çanakkale geçilmezdir. Boğaziyla, karasıyla, havasıyla içimize çektiğimiz soluktur Çanakkale...

Atatürk’ümüzü Türk’üne kavuşturan Çanakkale savaşı tarih kitaplarında daha fazla yere sahip olmalı. Atatürk’ün bir sözü var, hoşuma çok gitmişti. “Bir milleti tanımak istiyorsanız tarihine bakınız.” Ben de tarihime bakarak, çok şey öğrendim. Çanakkale bence Oğuz Kağan Destanı, Alp Er Tunga Destanları gibi destan olmalı:Çanakkale Destanı

Eğer ben bir tarih kitabı yazarı olsaydım çok şey yazardım. Ne yazık ki öyle değilim. Ya da şöyle mi demeliyim: Sözün bittiği yerdir Çanakkale...

Perihan DENKTAŞ 12-D

Hayallerim ve Ben

Hayal kurmak, ne basit şey! O kapıyı aralamak için ne paraya ne de anahtara ihtiyaç vardır. Sevdiğim insanlarla birlikte olmak, zengin olmak, uzak diyarları gezmek... Kurulan bu hayalleri gerçekmiş gibi yaşarım içimde. Bu yazıyı yazarken bile... Pembe hayaller kurar birçoğumuz. Ben de onlardan biriyim. Yalnız kaldığımda dinlediğim müzikler eşliğinde hayal kurarım. Bu sırada onlara o kadar inanırım ki yüzüme baksanız hayallerimi görürsünüz gülümsememde. Çoğunlukla sersem gibi görünürüm o anda. Çünkü kaybolmuşumdur o hayalin içinde. “Keşke böyle olsaydı.” diyorumdur içimden. “Keşke gerçek hayatta da düşlerin kapısı bu kadar kolay aralansa...”
 Yaşamımın sonuna dek, inandığım değerlerin ardından koşacağım. İnaniyorum ki ömrüm boyunca hayallerimde yüzeceğim. Kimi gerçekleştirecek, kimi rüyalarımı süsleyecek...

Ecemnur Yıldırım 10-D

MÜZİK

Dile getirip açıklamak zordur müziği. “Anlatılmaz yaşanır.” diye anılan başlıklar arasındadır o. İnsanın kimliğidir adeta. Bazı şarkılar vardır, istemeseniz de dolanır dilinize. Kovsanız da gitmez aklınızdan. Aşık olurmuşçasına bağlanılır da vazgeçilmez. Belki de hevestir bağlandığınız o şarkı. Geçiverir birkaç günde. Yerini yeni mırıltılara bırakır dudaklarınızda. Bu böyle döner durur. Aklında, kalbinde notaların izleri... Bazen üç beş dakikalık bir şarkı binlerce hissi tattırır sana. İşte böylesi anlarda dış dünya susar ve içindeki sonsuzluk dile gelir. Ve o boşluktaki yalnızlık, notalarla dolar. Küçülür, yok olur belki de. Dış dünyanın sahteliğine, yalanlarına yer yoktur orada. Müziğin gerçekliği vardır sadece. Duygudan duyguya koşar ses hızıyla. Bazı insanlar “kafa şişirmek” olarak niteler müziği. Anlayamazlar aslında müziğin şişen kafaları indirmekten, parçalanmış duyguları bir araya getirmekten başka kaygısı olmadığını.

Belki de duyguları müziğin eritemeyeceği kadar katılmıştır. Ya da bilemezler bir gözyaşını, bir gülüşü, bir bakışı taşıdığını o notaların. Yarım yaşarlar onlar.

Hani derler ya “Müzik ruhun gıdasıdır.” Bu söz eksik. Müzik ruhun gıdası değil de ta kendisidir bence. Çünkü insan diğer insanların aksine müzikte bulabilir kendini. Onunla anlayıp anlatabilir dertlerini. Kimse yoksa da müzik var, düşüncesi az şey değildir. İnsanlar yarı yolda bırakabilir bizi. Müzik öyle mi ya? Sessizlikte bile döner durur kafamızda. Sondan başa, baştan sona...

Kitaplara güvenilir, müziklere güvenilir. Onlar yalan söylemez çünkü terk etmez.

Üzgün olduğunda sadece sözleri duyarsın. Mutluluğunda ise ritme de kaptırırsın kendini. Oynarsın bile.

En iyisi bitirmek bu yazıyı. Çünkü müzik, atamadığımız çığıktır, söyleyemediğimiz sözdür, anlatamadığımız şeydir.Notalara sığsa da cümlelere sığmaz o. En iyisi susmak ve içimizdeki mırıltıları dinlemek.

Büşra Çakıroğlu 10-D
25-2-2015

Edebiyat Sofrası

Öğrenci Tatlısı

Malzemeler:

- *Epey bir çaba
- *Aldığı kadar hayal
- *Aile, öğretmen
- *Disiplin
- *Saygı
- *Plan
- *Otokontrol
- *Sorumluluk
- *Azim, cesaret
- *Kararlılık, süreklilik

Yapılışı:

Umutlarının şimdiki gücünün kaynağı olduğunu bilen
Azimli öğrenci,
Buna disiplinli, sürekli çalışmayı da ilave eder.
Çalışmalarını, sorumluluklarının bilinciyle mayalandırır.
"Gezmele olmaz, çalışmak gerek" duygusu bu çalışmalarını
Güzelce kabartır.
Otokontrolü de planladıklarına yavaş yavaş yedirir.
Bu, onun rotasını kıvama getirir.
Öğrencimiz duymuştur ki,
"Hedefsiz yelkenliye hiçbir rüzgâr yardım edemez."
Bu duyguya, onun rüzgârları ailesi ve öğretmenleri de keyifle eklenir.
Bütün bunlar bir araya getirilip kâfi miktarda sevgiyle yoğrulur.
Uygun kıvama gelindiğinde de başarıyla pişirilir.

Şefin tavsiyesi: Her başarının arkasındaki en büyük güç olan sevgi, hoşgörü ve sürekli desteği de bolca kullanmak yerinde olur

Fatma Amaç
26/02/2015

Kopya Çeken Öğrenci Çığırma

Malzemeler:

- *Garip bir uğultu
- *Birkaç tiz ses
- *Orta karar bir sınıf
- *Kâfi miktar öğrenci
- *Ağır bir hava
- *Biraz kargaşa
- *Ufak bir hareketlilik

Yapılışı:

Orta karar bir sınıfa girilir, birkaç tiz ses duyulur.
Garip bir uğultu eşliğinde yoklama yapılır.
Test sorularıyla harmanlanan klasik soruların
Oluşturduğu yazılı kâğıtları öğrencilere dağıtılır.
Henüz arkaya dönmüştür ki,
Hazırladığı kopyalarını
Zuladan çıkarmaya çalışan öğrenci kendini hissettirir.
Kopya istenilen kıvama gelinceye kadar
Kâfi miktar beklenilir.
Arzuya göre ufak bir uyarı yapılır.
Daha sonra sessizce kopyacının yanına gidilir.
Durumu fark eden öğrencinin elinden
Tüm çemkirmelerine rağmen kopya malzemeleri itina ile alınır.
Yüzü kızarıncaya kadar bir taşım beklenir.
Ancak bu beyhude bir bekleyiştir.
Nerede o en ufak uyarıdan alınıp yüzü pembeleşen öğrenciler.

Şefin tavsiyesi: Vaktiyle öğrenci bulunduğu da unutulmamalıdır.

Fatma Amaç
19/02/2015

Benediğimiz Şey: Coğrafya

Sadece bir ders adı mıdır coğrafya...

Üniversitede öğrenciyken Hocamız: "Bu tatilde evinize giderken etrafınıza iyice bakın." demişti, "Bir de mezun olduğunuzda bakarsınız." Tam ne demek istediğini anlamamak da otobüsün buğulu camlarından doğaya baka baka gitmiştik özlediğimiz evimize. Mezun olup da aynı yolları geride bırakırken bir tuhaftı içim. Baktığım yerde gördüklerim aynıydı. Ancak okulda öğrendiklerim anlamlandırıyordu dağ taş. Milyon yıllık tortul kayalar, eski bir denizi fısıldıyordu; binlerce yılda oluşmuş vadiler oralardan akan suları düşündürüyordu. Yalnız bunlar mı? Rüzgarların aşındırdığı tepeler, ormanlar, bozkırlar hep konuşuyordu.

Coğrafyanın insan etkisi...

İç bölgelere gidildikçe coğrafi şartlarla birlikte hayat da çetinleşiyordu. (Bir yanda martı çığıllıkları, bir yanda kurt ulmaları; bir yanda dört mevsim güneş, diğer yanda adam boyu kar...) Doğunun çetin şartlarında halaya durmak, Ege'de bir başına zeybek oynamak, Karadeniz'de kıpır kıpır horon tepmek, Trakya'da hüzün olup yansımak yüksek yüksek tepelere...

Coğrafi konum...

Bir ülkenin değerine değer katmakla bir, önemi arttıkça korunması için gereken çaba da artar. Üzerinde yaşadığımız Anadolu toprakları dünyanın gerdanlığı gibi. Belki de bu yüzden kaç kez kopmuş ve kaç kez dizilmiş yeniden. Hem de canlarımızla, ilmik ilmik.

Bitki örtüsü ve tarım...

Açıklıkla söylemem gerekirse bunca bereketli topraklar üzerinde, bunca güneşli günler altında nasıl bu kadar yoksulluk olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Nasıl oluyor da ettiklerimiz, biçtiklerimiz tükettiklerimize yetmiyor... Konya ilimiz kadar yüzölçümü olan Hollanda'nın dünyanın en önemli sebze üreticilerinden olması ders alınması gereken bir örnek.

"Coğrafya kaderdir." sözü...

Yüzyıllar öncesinin bu sözünü doğrulayan çok olay var. Yakınımızdan bir örnek verelim. Çanakkale'de yüzlerce yıl önce Truva Savaşı olmuş ve bu savaş destanlara dönüşmüş. Homeros tarafından yazıya geçirilmiş. Sonra bir bakıyorsunuz, yüzyıllar geçiyor aradan ve aynı bölgede bir destan daha yazılıyor: Çanakkale Destanı. Anlamamız ve toprağımızdan avuç avuç okumamız gereken bir destan. Bu konuyu biraz daha açmak için Japonya'ya uzanalım. Adalar ülkesine. Suda yetiştirdikleri tarım ürünlerini saymadan geçelim coğrafyalarına ve tarihlerine bakışlarına... Japonlar, İkinci Dünya Savaşı'nda atom bombası atılarak yerle bir olan Hiroşima ve Nagasaki'ye öğrencilerini götürüp, "Atalarımıza bunu yaptılar, çalışmazsak bize de aynısını yapabilirler." ...

Ve son olarak coğrafya...

Şimdi yine beylik bir söz söyleyeceğim. Okumasını bilen için coğrafya da bir kitaptır. Dağı, deresi, tepesi, ovası, bozkırı, nehirleri ile geçmişimizi fısıldadığı kadar geleceğimizi de haykırır... Hadi dağın taşın dilinden anlamıyoruz, diyelim. Kolayı var: Coğrafya dergileri... Onları okumak da çok şey söyler bize. Toprağımızı tanırız. Tanıdıkça severiz. Hem yalnız bu da değil. "İnsan yaşadığı yere benzer." diye bir söz var. En azından neye bandediğimizi görürüz, farkına varamadığımız güzelliklerimizle bir...

Şenay Çılgıdır
Coğrafya Öğretmeni

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ

Tarihimizin en hüzünlü zaferidir Çanakkale. Yokluklar içindeki bir milletin çağın en güçlü devlet ve silahlarına topyekûn direnişinin gerçek bir destanıdır. Bu destanın her satırında insanlık onuru vardır. Bu onur, düşmana sadece silahlı mücadelede değil, verdiği insanlık dersi örnekleriyle de baş eğdiren aziz Mehmetçiklerimize aittir.

Girdiği çatışmada yaraladığı düşman askerini canını tehlikeye atarak, sırtına alıp düşman siperlerine kadar götürme cesaretini gösteren Mehmetçik, düşmanın her bir rütbesindeki askerini kendisine hayran bırakacak kadar asil bir davranış sergileyerek, savaşın yalnızca öldürmekten ibaret olmadığını tüm dünyaya bir kez daha hatırlatmıştır.

Binlerce insanımızın şehadet mertebesine ulaştığı Çanakkale’de her yaştan insanımız gönüllü olarak savaşmış, kadınlar cephedekiler için çorap örmüş, mermi imalatında bile çalışmışlardır. Kısaca vatanın her bir ferdi kendisine yönelen bu vahşi akına elbirliğiyle dur demesini bilmiştir.

Bu cephenin isimsiz kahramanları, vatanın her bir köşesinden Çanakkale’ye koşarken, asla geri dönmeyi düşünmemişler, Türklük onur ve haysiyetini en güzel şekilde korumakla üzerlerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmişlerdir. Onlar, Çanakkale Zaferi’ni elde etmekle, sadece bir zafer değil, Türk milletinin Anadolu’daki varlığının devamını da sağlamışlardır.

Övgülerin en güzeline layık olan Çanakkale Şehitleri asla unutulmayacak, Türk milletinin kalbinde ebedi yaşayacaklardır. Ruhları şad olsun!

İşte Türk Askeri

Çanakkale Savaşları'nda, Fransız kuvvetlerine komuta eden General Guro, savaş sırasında bir kolu ile bir bacağının bir kısmını, savaş sırasında bırakarak yurduna dönmüş. Daha sonra anlattığı bir savaş hatırasında şöyle diyor: Fransızlar, Türkler gibi mert bir milletle savaştıkları için çocuklarınızla daima iftihar edebilirsiniz. Hiç unutmam. Biraz evvel doğa çevremizde en nefis güzellikteydi. Suçiçekleri, leylaklar, Peygamber çiçekleri, papatyalar bir gökkuşağı âlemi oluşturuyorlardı. Şimdi, savaş sahasında dövüş bitmiş, o güzelim tablo, kan revan içindeydi. Yaralı ve ölümlerin arasında dolaşıyorduk.

Az evvel, Türk ve Fransız askerleri süngü süngüye gelip ağır kayıplar vermişlerdi. Bu sırada gördüğüm bir hadiseyi ömrüm boyunca unutmayaacağım. Yerde bir Fransız askeri yatıyor, bir Türk Askeri kendi gömleğini yırtmış, onun yaralarını sarıyor, kanlarını temizliyordu. Tercüman vasıtasıyla bir konuşma yaptık: “Niçin, öldürmek istediğin askere şimdi yardım ediyorsun?” Mecalsiz haldeki Türk askeri şu karşılığı verdi: “Bu Fransız yaralanınca yanıma düştü. Cebinden yaşlı bir kadın resmi çıkardı. Bir şeyler söyledi! Anlamadım!.. Ama her halde annesi olacaktı. Benim ise kimsem yok! İstedim ki, o kurtulsun, anasının yanına dönsün!..”

Bu asil ve âlicenap duygu karşısında hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu sırada, emir subayım Türk askerinin yakasını açtı!.. O anda gördüğüm manzaradan yanaklarımdan sızan yaşların donduğunu hissettim! Çünkü, Türk askerinin göğsünde, bizim askerinkinden çok daha ağır bir süngü yarası vardı ve bu yaraya bir tutam ot tıkamıştı!.. Az sonra ikisi de öldüler!!!

Sabiha Özatik
Tarih Öğretmeni

Bilinen< Bilinmeyen

İnsanoğlu, daire dediğimiz düzgün yuvarlak şeklin farkına tekerleğin icadından çok önceki tarihlerde varmıştır. Daha sonraları elindeki sopa ile kum gibi düzgün yüzeylere daireler çizdi. Sezgiledi ki dairenin bir kenarından diğer kenarına olan uzaklık (çap) büyüdükçe daire de büyüyor. Cilalı taş dönemi insanı bu durumu soyutlayarak gördü ki dairenin çevresi ile çapı orantılı. Daire büyüyüp küçülse de oran değişmiyordu. Bu sabit yunan alfabesinin on altıncı harfi olan π sembolüdür. Bu sembol yunanca çevre, çember anlamına gelen **perimetier** kelimesinin ilk harfidir. Euler'den önceki p harfini kullanıyorlardı. Euler, 1737 yılında yayımladığı analiz adlı eserinde π sembolünü kullandı. Daha sonra bu sembol tüm matematikçiler tarafından kullanılmaya başlandı.

Bu yazı için π olan, 10-C ve 9-B sınıflarına π nin devredeni kadar teşekkürler...

Çevre/Çap= π bu sabit değer çağlar boyu insanların ilgisini çekmiş, araştırma konusu olmuştur. π sayısı için gerçek değer ilk defa Archimedes (M.Ö 287-212) tarafından kullanıldığı belirtilir. Ancak Archimedes'ten önce Eski Mısırda ve Mezopotamya'da Babil'de bu sayı için bazı yaklaşık değerler kullanılmıştır.

Eski Mısır mühendis ve mimarları kutsal anıtları olan Büyük Keops Piramidi inşasında π sayısını kullanmışlardır. π sayısı insanlığın ilgisini öylesine çekmiştir ki onunla ilgilenmeyen matematikçi yok gibidir. Yine ne kadar ilginçtir ki kimse net olarak kesin sonuca ulaşamamıştır. Sayıdaki gizem biraz da buradan gelmektedir. Eski çağlardan günümüze ulaşan bu ilgi hala güncelliğini korumaktadır.

1593 yılında Hollandalı Advon Van Rooman π sayısını 15. Basamağına kadar hesapladı.

1719 yılında Famy De Langy π sayısını 127. Basamağına kadar hesapladı.

1947'de ilk bilgisayar Enide π sayısını 2035. Basamağına kadar hesapladı.

1958'de F. Ganus 10.000 basamağına,
1983'de 8 milyonuncu basamağına....

π sayısı günümüzde 1,24 trilyonuncu basamağına kadar hesaplandı. Ki bu rakamı yazmak için bile 310 milyon sayfa, 2,4 TB hard disk gereklidir.

Bu sayı yeteri kadar uzun yazıldığında her rakam dizisini orada bulabilirsiniz. Doğum gününüzü, telefon numaranızı ya da rast gele yazacağınızı bir sayıyı... Hatta sayıları harflere dönüştüren bir kod üretildiğinde adınızı, bir sözü, bir cümleyi, bir kurum adını orada bulabilirsiniz.

Bu gizemli sayının günümüzde 3,14159 olduğu kabul ediliyor. Buradan yola çıkarak dünyada her yıl üçüncü ayın on dördünde saat 1:59'da π kutlamaları yapılır. Ülkemizde de bu etkinlikler 2007 yılından itibaren yapılmaktadır. Japonya'da bir kişi π sayısını 100.000 basamağına kadar ezberleyerek rekorlar kitabına girmiştir.

Belki bir gün bu gizem sizi de içine çeker ve matematiğe katkıda bulunursunuz. Dünya π gününüz kutlu olsun...

Cem Tur
Matematik Öğretmeni

Boyası Kurumadan...

Bisikletli Adam

Bahar

Renkler ve Zevkler

Resim...

En basit tanımı ile renkler ve gölgeler kullanılarak duyguların ifade edilmesidir. İle daha açıklayıcı bir tanım gerekiyorsa da: "Duygu ve düşüncelerin çizgi, hareket, renk ve tonlarla kâğıt, bez, mukavva, ağaç vs. yüzeyler üzerine kalem ve boyayla ifade edilme sanatıdır." diyebiliriz.

Renkler...

Üç ana renkten sonsuza doğru uzanan bir yoldur. Nasıl ki edebiyatçı barındırdığı sözcüklerle övünürse bir ressam da ayırt edebildiği, üç ana renkten yola çıkarak elde edebildiği tonlarla kendini gösterir. O üç ana renkten binlerce renge ulaşır. Bir de her rengin insanın duygu dünyasında kazandığı bir anlam vardır. *Beyaz*: saflığı, temizliği ve istikrarı; *siyah*: gücü, tutkuyu ve çoğu ülkede matem; *mavi*: sonsuzluğu ve özgürlüğü; *yeşil*: doğayı ve huzuru; *kırmızı*: canlılığı ve dinamizmi; *sarı*: neşe, zekâ, incelik ve pratikliği; *mor*: asalet, lüks ve itibarı, *pembe*: neşe, güven ve rahatlığı; *turuncu*: dışa dönük olmayı ve güveni; *lacivert*: sonsuzluğu, otorite ve verimliliği; *kahverengi*: toprağı ve doğallığı; *gri*: alçak gönüllülüğü ve dengeyi ifade eder.

Ressam...

Sonsuz bir yelpazede birbirine karışan renkleri, hayallerindeki renklerle eşitlemeye çalışan kişidir. Bunu yaparken bir yanda duyguları varsa diğer yanda da bilgisi vardır. Bunlarla birlikte keskin bir göz, beynin sözünü dinleyen bir el ve duygu ile çarpan bir kalp ressamın olmazlarından.

Resim ve biz...

Minyatürle, güzel yazı (hat) ile geçen yüzyılların ardından yenileşme döneminde Asker kökenli ressamlar Avrupa'da eğitim de alarak bu sanatın temellerini atmışlardır. Şeker Ahmet Paşa, Hoca Alirıza gibi ressamların öncü eserleri vardır. Yine bizde Osman Hamdi Bey hem müzeciliği hem de ressamlığı ile anılması gereken kişilerdendir. Örneğin onun "Kaplumbağa Terbiyecisi" çok meşhurdur.

Neden Van Gogh?

Benim favori ressamın Van Gogh'tur. Renkleri saf ve net kullanmıştır. Buna rağmen hem duyguyu hem de tonları harika yansıtmıştır. Resimleri akıcıdır. Gece resimleri bile çok ışıltılıdır. Sıcak ve soyut renklerle harika zıtlıklar elde etmiştir. Birçok ressam gibi o da zamanında değer görmemiştir. Kardeşi tarafından desteklene de hayatı zorluklar içinde geçmiştir. Bu gün tablolarına değer biçilmekte zorlanılmaktadır.

Resimle ilgilenmek isteyenlere...

En başta boyalarla renklerle haşır neşir olmalı. Ana renklerden, ara renklere çıktığı yolculukta kendi renklerini bulana kadar ilerlemeli. Bir de resmi elin değil kafanın çizdiğini unutmamalı. Bilgisini, görme biçimlerini zenginleştirmek için çalışmalı...

Okulumuzda resim...

Okulumuzdaki atölyemizde normal resim derslerimizin yanında ilgili öğrencilerimizle akrilik boya ile tuval üzerine çalışmalar yapmaktayız. Ayrıca okulumuzda yeteneğini keşfettiğimiz az da olsa öğrencilerimiz oluyor. Hatta aralarında öğretmen olan ya da üniversitede öğretim üyesi olarak kalanlar da var. Bir de şu var, yetenek olsa da öğrencilerimiz test, sınav veya gelecek kaygısı ile aile yönlendirmelerinden dolayı resmi öne alamıyorlar.

Ferudun Atasever
Görsel Sanatlar Öğretmeni

AŞINA ÇEYİZ

Zehra ÖNEMLİ

Tahsin Baykal Cd. Başaran Sk.No.4 SOMA

Tel:0236. 612 23 00 Gsm:0505. 268 90 49

GİDERKEN

Dakikalardır düşünüyorum. Geride kalan beş sene nasıl anlatılır? Nasıl bir cümleyle başlanır böyle bir yazıya ve once yaşanmışlık bir kâğıda nasıl sığdırılır?

“Bu yola çıkan, bu yolu yarıl原因 veya benim gibi yavaş yavaş bu yolun sonuna yaklaşan arkadaşlarıma...” diyerek başlamak istiyorum.

Tarihini hatırlamadığım, belki de hatırlamak istemediğim bir günde çıktım ben de bu yolculuğa. Hayatımın çocukluk denen dönemini (sözde) tamamladığım zamanlardı. Ya da ben kendimi öyle kandırıp ona inanmak istemiştim. O sabah evden çıkarken lise hayatına başlayacak her öğrenci gibi meraklı, heyecanlı ve korkuluydum ben de. Annemle girmiştim okulun bahçesine. Görünüşte her şey güzeldi. Yeni insanlar, yeni arkadaşlar, dahası yeni bir başlangıçtı her şey.

İlk gün olduğu gibi ilk yılım da aynı heyecanla geçmişti. Ben koca sene boyunca bir kere bile durup düşünmemiştim. Gerçekten olması gerektiği gibi mi davranmıştım? Yeteri kadar ciddiye almış mıydım bazı şeyleri? Ailem “Aman kızım!” deyince dinlemiş miydim onları? Öğretmenlerim “Bak böyle olmaz.” dediklerinde kaç saniye ciddiye almıştım? Siz düşünmeden ben söyleyeyim. Ben, ne “Aman kızım,”dan ne de “Böyle gitmez,”den anlamıştım. Çünkü lise çağında bir genç kızdım ve kendi kararlarımı kendim verebilirdim... Öyle de yaptım. Hatta sene sonunda elime tutuşturulan karnede dokuz tane sıfır, iki tane de bir gördüğümde bile nasıl olsa düzelir diyerek ciddiye almamıştım kimseyi. Liseye alışma dönemi dedikleri o günleri hiçbir zaman sona erdirememiştim. Onlarca sınava girip; ama bir notumu bile düzeltmemiştim. İşin garip tarafı bir dakikamın bile ayrı geçmediği, ders çalışıyormuş gibi yapıp masa altından telefonla mesajlaştığım, ben her gün bir kere daha düşerken “Dur, yapma...” demeyen; aksine beni destekleyen canım arkadaşlarım da yoktu yanımda. Olsun, yine de onlar benim arkadaşım ve her zaman yanımda olacak, ailemin beni anlamadığını sandığım zamanlarda bile destek çıkacakları bana.

Bütün yaz tatilim mahvolmuştu. Canım arkadaşlarım tatil fotoğraflarını internette paylaşırken ben kırk derece sıcakta ders çalışıyordum. Bütün bunlar yetmezmiş gibi ailemle de aram bozulmuştu. Yalnız ailemle mi? “Eee karne nasıl bakalım?” diye soran eşe dosta karşı da hep susmak zorunda kalmıştım. Bu kadar sıkıntıya rağmen yine de sınavlardan geçemediğimi ve sınıf tekrarı yapmam gerektiği gerçeğinin önüne geçememişim. Ailem bu sefer de çok üzülmüştü. İlk defa annemin ve babamın bana güvenmediklerini düşünmüştüm. Ve bu güvensizlik, gece gündüz evlatlarının geleceği için çalışan bir babaya ve her sabah sizi kapıda dualarla uğurlayan bir anneye vermek isteyeceğiniz son şeydir. Ama fark ettiyseniz bütün bunları sadece ailem yaşamıştı. Ben hâlâ yaşadıklarımın bir ders çıkaramamış, sanki bütün bu olanlar bir espriymiş gibi gülüyor ve hiçbir şeyi ciddiye almıyordum. Hiçbir şeyi... Canım arkadaşlarımı merak ediyorsanız... Onlar bir üst sınıfa geçmişlerdi ve hayatlarında her şey yolundaydı. Yine de haklarını yememeliyim. Tabii ki benim için üzülüler. O kadar üzülüler ki yaşadıklarımın ders çıkarıp, olgunlaşmam için en büyük darbeyi yine onlar vurdu bana. Sınıf tekrarı yaptığım sene de her şey çok güzeldi aslında. Öğretmenler derse girip çıkıyor, arkadaşlarım ders dinliyor, herkes düzenli bir şekilde okula gidip geliyordu. Ama ben onların arasında değildim. Ya dersten kaçmanın bir yolunu buluyordum, ya da bir bahane kendiliğinden çalışıyordu kapımı. En büyük utancımı da yine derse girmeyip, kantinde arkadaşlarımla sohbet ederken yaşadım. Rehberlik servisi tarafından devamsızlıklarım hakkında uyarılmak için

çağrılmışken soluğu kantinde almıştım. Öğretmen, devamsızlık konusunda uyararak için öğrenciyi çağırıyor; ama öğrenci o zaman bile kantinde arkadaşlarıyla sohbet ediyor... Ne büyük gurur, ne büyük marifet! Her sene olduğu gibi bu senenin de sonu gelmiş ve ben kendi çapımda bazı şeyleri düzeltmişim. Dokuz adet sıfırımı beşe düşürüp, geri kalan dört sıfırı da bir yapmıştım. Hatta okulun son günü görüşmeye gelen annem:“Fazla zorlamaya gerek yok, isterseniz başka bir okula kaydını aldırın, kapasitesi bu kadar demek ki!” şeklinde bir öneriyle karşılaşmıştı. Ama bana güvenmediğini sandığım, beni hiç anlamadığına ve anlamayacağına kendimi inandırdığım annem onca şeye rağmen umudunu ve güvenini hiç yitirmediğini bir kez daha kanıtlamıştı: O teklifi kesin bir şekilde reddetmişti.

Daha sonra öyle bir gün geldi ki, ertesi gün girecek olduğum sınavı geçemezsem eğitim-öğretim hayatıma son verilecekti. O gece sabaha kadar ağlayarak ders çalışmıştım. Saatler geçtikçe daha çok çalışıyor, çalıştıkça daha çok ağlıyordum. Yaşadıklarımı düşünüyorum, bu hale nasıl geldiğimi mantığıma sığdırmaya ettirmeye çalışıyordum. Hani insan en kolay kendini kandırır ya, bu kez yapamıyordum. Bu yaşadıklarımı kendime kabul ettiremiyordum. Sabah oldu ve ben o sınava girdim. Ve o gün çalışmanın, istemenin ve duanın gücüne bir kez daha inandım. Sınavı geçtim. Hayatımın en zor sınavlarından birini çok şükür atlattım. Ailemin, öğretmenlerimin ve çevrem bana olan güvenini boşa çıkarmamak için mükemmel bir fırsat elde etmişim. Bir sonraki sene bütün olumsuzlukları geride bırakarak hayata yeniden başladım. Tabi ki tekrardan düştüm, hem de kaç kere. O kadar çok hata yapmıştım ki, geçmişimden sıyrılmaya çalıştıkça bütün hatalarım bir tokat gibi yüzüme vuruldu. Tam kurtuldum dediğim anlarda daha büyük bir dalgayla savruldu. Dağıldım, parçalandım. Ama hiç vazgeçemedim. Bu sefer vazgeçemedim. Her düşüşte daha güçlü bir şekilde ayağa kalktım. Her savruluşta daha çok toparlandım.

Şimdi mi? Yapamaz başaramaz diyenlere inat daha güçlü, daha azimli olmanın meyvelerini topluyorum. Vazgeçmemenin, istemenin ve çalışmanın verdiği cesaretle ilerliyorum. Ailemin ve bana inanan öğretmenlerimin desteğiyle tabi ki. Artık benden umudunu kesen, yarı yolda pes etmem gerektiğine inanan ne kadar insan varsa onlarla aynı çatı altında yaşayıp, her seferinde, “Başardım ve hâlâ buradayım.” demenin gururuyla, emin adımlarla ilerliyorum geleceğime. Tabi ki yeniden düşebilirim, belki de daha büyük vurgunlar yiyebilirim. Ama her şeye rağmen inatla ve sabırla ilerlemem gerektiğini biliyorum artık. Ve inanın kolay elde edilen başarı, emekle elde edilen başarının tadını hiçbir zaman vermiyor. Geride bıraktıklarımı ve kazandıklarımı düşünüyorum da... Belki bir sene kaybettim; ama bir hayat kazandım aslında. Kendi hayatımı... Zorluklara, vurgunlara karşı nasıl dimdik durulur gördüm, yaşadım, ders aldım. Yazıya dökmek zor; ama geriye dönüp her şeyi tekrar yaşamak daha zormuş meğerse.

Ben bunları yaşayan binlerce insandan sadece biriyim. Size vereceğim tek tavsiye: Vazgeçmeyin ve sabredin. Şu an bu sıralarda oturuyorsanız çalışıp, istediğiniz sürece başaramayacağınız hiçbir şey yok, inanın. Umarım bu satırlarda yazılanları yaşamazsınız. Fakat yaşarsanız da bu bir son değil. Kesinlikle değil hem de. Aksine yeni bir başlangıç sizin için.

Hep olumsuzluklardan bahsettik. Ama ben bu yolculukta sadece olumsuzluklarla karşılaşmadım. Çok iyi dostlar da kazandım. Çok değerli insanlardan destek aldım. Ailemi ve bazı öğretmenlerimi hep yanımda hissettim. Hepsine minnettarım. Bu yazı aracılığıyla onlara teşekkür ediyorum. İşte ben giderken bunlar döküldü satırlara, kalemim bunları yazdı.

Hayatınız boyunca umut ve başarı hep yanınızda olsun. Annenizin, babanızın elinden tutarak girdiğiniz bu okulda her yeni gün, yeni bir başlangıç olsun size. Linyit Anadolu Lisesi sizlere emanet...

Tuğba KAYA
12/C-23